

כר האב, נכחנו במסדר הסיום. בא לשם הרמטכ"ל, ואמר לנו: 'אל תדאגו, המצרים והסורים לא יעזו לפתוח במלחמה. זו תהיה טעותם האחרונה. אם יעשו זאת, ב-67' לקח לנו שישה ימים להגיע לתעלה. הפעם נגיע לקאהיר בשש שעות'. הוא אמר, ואנחנו האמנו. חשבנו שהבנים שלנו נמצאים בידיים טובות. היום, הגנרלים שלהם מאשימים זה את זה.

"בכל פעם שיש אוכרה לחללי מלחמת יום-הכיפורים — משה דיין בורח מהארץ. מאז '73 הוא לא מעז להתקרב לבית-הקברות."

משה מלינצקי חי את המלחמה כאילו הסתיימה רק אמש. לגבי דידו לא חלפו חמש שנים — גם לא חמישה ימים. חייו נעצרו ביום שבו הודיעו לו כי בנו הנערך הוכרז כחלל, אחרי שגופתו נמצאה סמוך לנגמ"ש שלו במבואות קנטרה, חודשים אחדים אחרי הפסקת-האש. את עיקר האש"מ מה במחדל הוא תולה במשה דיין. כמה פעמים תקף אותו אישית. הוא אינו מוכן לסלוח למנחם בגין על שמינה את משה דיין כשר-חוץ בממשלתו.

לדא תחמושת. בשורה הסמוכה התייחדו אביבה וזאב פלק עם בנם שאול ("שולי"), שנפל כטנקיסט בסיני. "בכל פעם מופיע לנו גנרל חדש וזורה מלח על פצעינו", הם מתמרמרים. בהר ייחסם לראיון עם האלוף (מיל.) אברהם ("ברן") אדן בתוכנית עלי כותרת בטל-וויזיה.

כל גנרל מנסה להצדיק את עצמו על חשבון עמיתו. וביתיים שופכים את דמנו.

"העם שכה. המלחמה וחלליה זה עניין להיסטוריה. הננים מההצגה בטלוויזיה, וחורים לסדר היום. הדיבורים של כל האלופים כיום רק מלמדים אותנו על הי פאשלות. על הבלגאן ששרר בחזית. כעת הם מוציאים ספרים. מנסים לטהר את עצמם. אנחנו, ההורים, מוציאים סיפורי הנצחה. והם מוציאים ספרים לנגח זה את זה ולחפיק רווחים.

נתנו לילדינו חינוך טוב מדי. הם נלי-חנו בתמימות. כי האמינו במדינה. הם לא העלו בדעתם שיופקרו כך."

"אני יצרן תחמושת." הוסיף האב זאב פלק. "כל ימי ייצרתי תחמושת. לך תאי"

* באפריל 1974 נכח משה דיין בבית-קברות צבאי, שם הפך מטרה להתקפות הורים שכולים שכמה מהם אף חבטו בו. תקרית זו השפיעה עליו בצורה כה עמוקה עד שהתייבב בפני ראש-הממשלה גדולה מאיר, והצהיר בפניה: "אני את הקאר-יירה הציבורית שלי גמתי."

ח"כ אמנון לין נואם בכנסת בוויכוח ער הסכמי קמפ-דייוויד, לפני אולם ריק דיבר נגד ונמנע

● "הרשימה הממלכתית" התייצבה לי-בחירות רק פעם אחת. ב-1969, בהרכב שונה לחלוטין. בהנהגת דויד בן-גוריון, וזכתה אז בארבע מנדטים. מארבעת הי-נבחרים דאז, נותר רק הורביץ.

אילו התייצבה כיום חטיבת לע"ם, על כל מרכיביה, לבחירות, ספק גדול מאד אם היתה עוברת את אחוזה-החסימה. שמונת המנדטאים באו לה בעיקבות השתייכותה לליכוד, שהלך לבחירות בהנהגתו של מנחם בגין. זוהי תופעה ישראלית מובי-הקת: סיעה גדולה, שאין מאחריה כלום. **בעד ונגד.** גם הוויכוח שהתנהל הי-שבוע היה מגוחך.

לא היה זה מאבק בין מצביעי-האלו נגד מצביעי-היהוה. הורביץ כינס במלון רמת-אריב ישיבה סודית של שישה מח"כי הי-חטיבה (אנשי הרשימה הממלכתית התנועה למען ארץ-ישראל השלמה). כדי לסלק מן החטיבה את שני אנשי המרכז העצ-מאי. אך שניים אלה לא הצביעו יחדיו: שוסטק הצביע בעד ההסכמים, אך אולי-מרט הצביע דווקא נגדם.

גם בקרב ששת האחרים לא היתה דיעה אחידה. זלמן שובל אומנם נמנע מהצ-בעה, אך רק אחרי ששר שירית-הילה לי-הסכמים, כדי לפייס את משה דיין, אחד מאבות ההסכמים, שהוא בעל-החסות של שובל. בסך-הכל הצביעו שלושה מאנשי החטיבה נגד ההסכמים, ארבעה נמנעו ו-אחד — שוסטק — הצביע בעד.

חזרה לחרות? מרבית חברי החטיבה לא התלהבו מן הרעיון לגרש את שוסטק ואולמרט. הם יודעים שהשניים יחזרו, במיקרה זה, לחרות — יעד שהם חותרים אליו מן הסתם, במילא.

כנציג של שני ח"כים לא יגיע לשוסטק תפקיד ושל שר. אך בנסיבות הנתונות, ייתכן מאד שמנחם בגין ישאירו בתפ-קיד, על-חשבון חרות, כמחווה של הוקרה. אמנון לין, שהתייצב לבחירות העירוניות בחיפה, זקוק לכל התמיכה האפשרית, גם מידי אנשי חרות, ואינו שש למשברים. אף שהוא נץ קיצוני, הוא נמנע מהצבעה בכנסת. גם אחדים מן הח"כים האחרים מעדיפים את השמירה על הפיקציה של לע"ם על-פניו פילוג, שיוכיח כי כל הי-מרכיבים אינם אלא צללים.

ראש הממשלה

בילעם הפוך

בגין, "דוחה"

ו"מדבר יותר מדוי"

אך הוא, "ותרן מופגז" —

קובע עיתונאי אמריקאי

עד קמפ-דייוויד ישרה בעיתונות הי- (המשך בעמוד 32)

הבן, בנימין הכהן, הותיר אחריו אשה ושני ילדים, ילד בן 5 וילדה בת שנה וחצי. המילה הראשונה שלמדה תמר הבת הפעוטה, היתה 'אמן'. היא שמעה אותה באזכרות לזכר אביה, עכשיו היא מבקשת שיתחוו את הקבר, כי היא לא זוכרת איך אבא נראה.

על השלום אומרת האם השכולה, מרים לכהן: "אנחנו כבר לא צריכים את זה, כי כבר אין בן. אבל לפחות שאחרים יחיו. יש עוד צעירים, או לפחות שהם ייהנו מהסיכוי לחיות בלי ליהרג."

מיפלגות

מילחמת הצללים

פילוג מאיים על

המיפדגה הפיקטיבית

שוא נבחרה עדי-ידי איש

קל להבין את רוגזו של יגאל הורביץ על אלעזר שוסטק. הורביץ הוא שר-לשעבר, שוסטק הוא שר-בהווה. כל זה לפני שהורביץ נמנע מהצבעה בכנסת על הסכמי קמפ-דייוויד, כפי שהסכים מראש עם עמיתו השר שוסטק, ואילו שוסטק הצביע בעד — בניגוד למוסכם.

ייתכן שיש להצבעה זו מקור אידיאולוגי. שוסטק הוא רוויזיוניסט ותיק, ועל כן אינו מקדש את ההתיישבות העובדת. כמו מנחם בגין, הוא יכול לוותר עליה מבלי שיחרב עליו עולמו הרעיוני. ואילו הורביץ, שבא ממיפגת-העבודה ושגדל במושבו, רוי-אה בכך כפירה בעיקר.

ייתכן שיש גם סיבה נוספת: שוסטק, בניגוד להורביץ, למד על בשרו מהן הי-תוצאות כשמרגיזים את בגין. שוסטק יום את המרד שהתחולל בתנועת-חרות ב-1966, ושהוליד את המרכז החופשי הועיר. אין לו חשק לצאת שנית למידבר הפוליטי.

גיפים פיקטיביים. המאבק שניטש השבוע בקרב שמונת חבריה של חטיבת לע"ם בליכוד, גבל בניחוח. הרוחות סערו, הושמעו איומים הדדיים והוכן פילוג, אך אי-אפשר היה לשכוח כי החטיבה כולה תלויה על בלימה.

"לעם" היא חטיבה המורכבת משלושה מרכיבים: ● "התנועה למען ארץ-ישראל השי-למה", שנציגה בכנסת הוא משה שמיר. זנועה זו מעולם לא התייצבה לבחירות כגוף עצמאי, וייתכן שאין לה גם מאה בור-חרים.

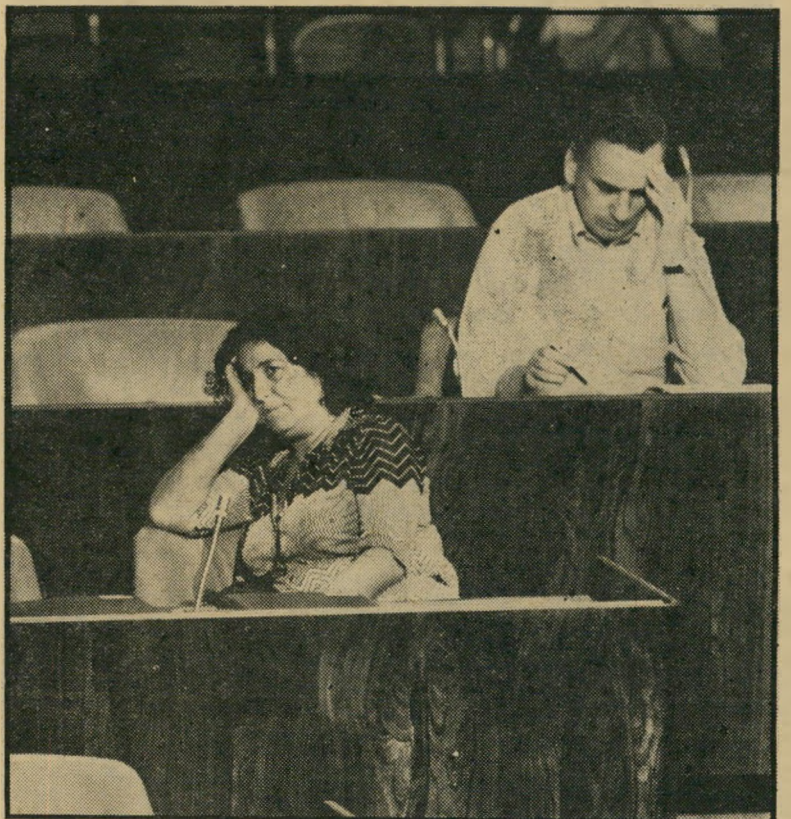
● "המרכז העצמאי", פלג ממה שהיה "המרכז החופשי", ששני נציגיו הם שוסטק ואהוד אולמרט. המרכז העצמאי לא התי-ייצב מעולם כגורם עצמאי. המרכז החופשי התייצב רק פעם אחת, ב-1969, ואז נחל תבוסה מוחצת ועבר כימעט בנס את אחוזה-החסימה.

מין שהבן שלך ייפול בקרב, כשהתחמושת שלו אולה.

"בשבילנו, השלום מגיע קצת באיחור", הוסיפה האם, אביבה פלק. "למה לא עשו את זה כמה שנים לפני מלחמת יום-כיפור? שנים קודם-לכן פנו לגולדה שלנו, אך היא 'לא האמינה' לערבים. הרבה ילדים היו יכולים עוד לחיות היום."

לפתוח את הקבר. בפינה אחרת של החלקה הצבאית יושבים מרים ושמואל הכהן, הוריו של סמל המילואים בנימין ("בני") הכהן בן ה-30, שנפל בגולן בקרב בות ההתשה שאחרי מלחמת יום-הכיפור רים.

"בשביל מה עושים את הראיונות האלה עם כל ה'ברנים' וה'גורודישים'? כדי להי-רוג אותנו מחדש יום יום ושעה שעה? הם לא עושים את זה כדי לשנות משהו, רק כדי להצדיק את עצמם. אין כבר מה לשנות. ואם דיין שרי-החוץ של ישראל, או כלום כבר לא ישתנה לטובה", הף אומרים.

ח"כ זלמן שיבלי (עם גאולה כהן)

דיבר בעד ונמנע